

کنفرانس استانبول

امروز مؤرخ دوم نوامبر ۲۰۱۱ کنفرانس استانبول به مثابه پیشقراول کنفرانس بُن دوم که به تاریخ ۵ دسامبر امسال تدویر خواهد یافت، دایر می‌گردد. این کنفرانس که فقط یکروز را در بر می‌گیرد، بیانگر آنست تا غرب آنچه را در مخیله می‌پروراند در عمل پیاده کند. این کنفرانس که با شرکت نماینده گان از ۲۶ کشور جهان برگزار می‌گردد که روی «ثبات در آسیای جنوبی و مرکزی» به شور و بحث برای کنفرانس بُن دوم ادامه میدهند و اما هدف اصلی کنفرانس «مشخص ساختن اصول همکاریهای بعدی در منطقه» میباشد. در اطلاعیه های مطبوعاتی گفته میشود که در بخش بحث روی «ثبات در آسیای جنوبی و مرکزی» روی عدم مداخله در امور داخلی افغانستان شدیداً تأکید می‌گردد.

مطالب مشخصی را میتوان از لابلای این کنفرانس مشخص ساخت:

نخست این که، ناتو- امریکا به این نظر اند که در امور داخلی افغانستان مداخله ندارند. اینست عوامفریبی غربی.

دوم این که، کنفرانس کاملاً در خدمت نیروهای طرفدار جنگ قرار دارد و بدینوسیله ناتو- امریکا یکبار دیگر پلانهای استراتژیک شان را در منطقه معرفی میدارند و حمایت کشورهای هنوز بیرون از حلقه متحدین را تشویق مینمایند. این گردهمایی زمانی صورت میپذیرد که ایالات متحده امریکا با همه اشکال عوامفریبانه کوشش میکند خود را ناجی افغانستان، نیمه قاره عرب و دنیای اسلام معرفی کند،

ولی در مقابل حتی از پذیرش فلسطین در یونسکو، نه این که حمایت نمیکند، بل، تهدید به عدم پرداخت حق العضویت به این نهاد بین المللی میکند. مطلب را در یک حرف میتوان خلاصه کرد که ایالات متحده آمریکا امروز و در گذشته نظر به خصلت سیستمی اش، خواستار کمک به مردم بلاکشیده افغانستان، منطقه و مسلمانان جهان نبوده، فقط منافع ملی، سیستمی، امپریالیستی و گلوبالیستی خودش را دنبال کرده و میکند. بناءً باز هم «همان آش است و همان کاسه» یعنی هیچگونه تغییر مثبتی در وضع سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی مردم و کشور افغانستان رونما نخواهد شد.

کنفرانس از نظر اشتراک کننده گان یعنی جانب افغانی و کشورهای همسایه، منطقه و جهان غیر متساوی الحقوق است. در حالیکه آقای حامد کرزی رئیس جمهور افغانستان، از جانب افغانستان نماینده گی میکند، سایر کشورهای همسایه، منطقه و جهان در سطح وزرای خارجه در آن شرکت دارند که به صراحت از وزیر خارجه پاکستان، ایران، هند و آلمان میتوان یادآوری کرد. درین زمینه دو سوال مطرح میگردد. یکی این که آقای کرزی بالای وزیر خارجه اش اعتماد ندارد تا از عهده چنین دشواری یک روزه پیروز به درآید و یا این که مطلق العنانی شخص حامد کرزی است که میخواهد همه رشته ها را به دست داشته باشد، تا رازهای نهفته با پاکستان و کشورهای منطقه و غرب را افشا ساخته باشد. عجالاً میپذیریم که هر دو درست است.

دنباله این کنفرانس در ۵ دسامبر همانا شهر بُن خواهد بود و وزیر خارجه آلمان آقای دکتور وسترویلی از روز سه شنبه وارد استانبول شده و ملاقاتهای جداگانه را با همتاهای ترکی و پاکستانی اش و ممکن هم با نماینده گان طالبان که رسماً حرفی در مورد شان گفته نشده است، به انجام رسانیده است. البته کشور آلمان در جایگاه عضو ناتو و در کنار انگلستان یکی از بزرگترین نیروهای نظامی اشغالگر در افغانستان است که میخواست از سال ۲۰۱۲ به برگشت نیروهایش از افغانستان اقدام نماید. قرار معلوم برپایه اظهارات وزیر دفاع آقای «دیمیزی» ازین محدوده دوری جسته و تاریخ مشخصی را تابع اوضاع در افغانستان ساخته است که این خود گواه سریع برسیاست اشغالگرانه ناتو- امریکا در افغانستان و منطقه میباشد، زیرا اگر ناتو- امریکا خواسته باشند، میتوانند به اشغال افغانستان پایان بخشند ولی محاسبات سابقه با ایران و نادیده گرفتن آستان بوسیلهای رهبران پاکستان موانعی را با خود دارند که بعد از شریک ساختن طالبان در قدرت زمینه های دیگر سیاسی مساعد خواهد گردید و بار این همه جفا ها باز هم به دوش مردم رنج دیده افغانستان تحمیل خواهد شد.

در همین لحظاتی که این چند سطر را مینوشتم یکی از رسانه های آلمانی، این منطقه آسیا را به «میدان بزکشی و افغانستان را به بزّی» تشبیه کرد که توسط چاپ اندازان سیاسی حرفوی گاهی بدینسو وگاهی هم بدانسوی دائره حلال کشانیده میشود و هر یک به زعم خود نوای شادمانی وپیروزی سرمی دهد. اینست نتیجه اشغال و دفاع از امنیت آلمان درکوهپایه های هندوکش که خود را فارغ از همه نا بسامانیها می شمارند.

02112011